

Spm. nr. S 2952

Til justitsministeren (22/3 2004) af:

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

»Vil ministeren kommentere artiklen i Ekstra Bladet den 3. januar 2004, s. 35 »Jagter bøsse-spøgelser« om Vejdirektoratets kampagne mod bøsser på rastepladser, herunder om Vejdirektoratet har bemyndigelse til at bortvise folk fra rastepladser?«

Skriftlig begrundelse

Det fremgår af artiklen, at Vejdirektoratet ikke har kunnet fremlægge et eneste eksempel på de borgerklager, som man i pressen brugte som grundlag for, at det var nødvendigt med en kampagne mod bøsser. Hvis den offentlige myndighed har iværksat en kampagne mod en bestemt befolkningsgruppe og hænger denne gruppe ud i medierne, som nogle der generer andre borgere, uden at der har været nogen borgerklager, så er det stærkt problematisk. Dertil kommer så spørgsmålet om, hvorvidt Vejdirektoratet kan bortvise borgere fra offentlige rastepladser, eller om dette er en politiopgave.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 23:

Forespørgsel til statsministeren og udenrigsministeren:

»Hvad kan ministrene oplyse om baggrunden og grundlaget for den danske regerings beslutning om at gå med i krigen mod Irak sammen med USA?«

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 12/11 2003. Fremme af forespørgslen vedtaget 19/11 2003).

Begrundelse

Søren Søndergaard (EL):

På baggrund af de sidste måneders udvikling har vi i Enhedslisten fundet det ikke bare rigtigt, men også nødvendigt, at vi tager en debat her i Folketingssalen om baggrunden og grundlaget for den danske beslutning om at gå i krig mod Irak. Der har som bekendt været en smule dis-

kussion med regeringen, men vi finder det som sagt naturligt og rigtigt, at hele Folketinget og alle folketingsmedlemmer får mulighed for at være med.

Der kom jo mange forudsigelser fra Tingets talerstol dengang for 1 år siden, da et flertal besluttede at sende Danmark i krig sammen med George Bush. Lad mig lige repetere de vigtigste:

Kl. 14.15

I Irak vil koalitionen styrker rykke ind og finde dyngewis af masseødelæggelsesvåben. De vil blive modtaget som befriere, og irakerne vil få en tryk tilværelse, og den internationale terrorisme vil få et skud for boven.

I dag står vi så med facit:

Der er ikke blevet fundet nogen masseødelæggelsesvåben, Irak er ustabil i en grad, så det ligner krig, og internationalt ser det snarere ud, som om Al-Qaeda og beslægtede terrororganisationer har fået vind i sejlene. Krigen kom til at koste mindst 10.000 uskyldige civile irakere livet, og tallet stiger stadig. Regionen er ikke just blevet mere stabil, og konflikten mellem Israel og Palæstina er blevet uddybet. Endelig er der skabt stor tvivl om FN-systemets autoritet.

Spørgsmålet er derfor: Hvordan i alverden gik det til, at Danmark havnede på den galej? Jeg håber, at ikke bare regeringen, men også Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, som jo udgjorde det snævre flertal bag krigsbeslutningen, vil benytte lejligheden til at svare på disse spørgsmål.

Besvarelse

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Man kan roligt sige, at regeringen ved gentagne lejligheder har haft mulighed for her i Folketinget at redegøre meget udførligt for baggrunden og grundlaget for den danske beslutning i marts sidste år om at deltage i den militære indsats i Irak.

Vi har haft ganske mange debatter om det, vi har haft tre beslutningsforslag om forlængelse af indsatsen i Irak, vi har haft forespørgselsdebatten om Irak den 20. november sidste år, og oven i det har vi så haft adskillige hundrede spørgsmål fra Folketingets medlemmer, som vi også beredvilligt har besvaret. Jeg nævner dette, fordi regeringens besvarelse i dag i vidt omfang vil være en gentagelse af det, der allerede tidligere er blevet sagt. Vi har simpelt hen ikke mulighed for at tilføje noget nyt.